

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXXVII. — Wydana i rozesłana dnia 30. czerwca 1896.

Treść: (№ 97—99.) 97. Rozporządzenie, dotyczące się upoważnienia c. k. Stacyi doświadczalnej rolniczo-chemicznej w Spljecie do wykonywania rozbioru chemicznego win włoskich. — 98. Rozporządzenie, dotyczące się przyłączenia gminy miejscowej Krips do Sądu powiatowego weseryckiego w Czechach. — 99. Rozporządzenie, zmieniające a względnie uzupełniające niektóre postanowienia instrukcyi Urzędu depozytowego Sądu cywilnego gradeckiego.

97.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa z dnia 24. czerwca 1896,

tyczące się upoważnienia c. k. Stacyi doświadczalnej rolniczo-chemicznej w Spljecie do wykonywania rozbioru chemicznego win włoskich.

Odnośnie do rozporządzeń z dnia 10. sierpnia i z dnia 1. grudnia 1892 (D. u. p. Nr. 125 i 201) podaje się do wiadomości, że c. k. Stacya doświadczalna rolniczo-chemiczna w Spljecie wciągnięta została do rzędu stacyj doświadczalnych oenologicznych, upoważnionych do badania chemicznego win włoskich, w rozporządzeniu z dnia 10. kwietnia 1892 (Dz. u. p. Nr. 125) wymienionych.

[Glanz r. w.

Biliński r. w.

Ledebur r. w.

98.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z d. 25. czerwca 1896,

tyczące się przyłączenia gminy miejscowej Krips do Sądu powiatowego weseryckiego w Czechach.

Na zasadzie ustawy z dnia 11. czerwca 1868 (Dz. u. p. Nr. 59) oddziela się gminę miejscową

Krips od okręgu Sądu powiatowego teplańskiego i przyłącza do okręgu Sądu powiatowego weseryckiego.

Rozporządzenie niniejsze nabywa mocy obowiązującej od dnia 1. stycznia 1897.

Gleispach r. w.

99.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości w porozumieniu z Ministerstwem skarbu i Najwyższą Izbą obrachunkową z dnia 27. czerwca 1896,

zmieniające a względnie uzupełniające niektóre postanowienia instrukcyi Urzędu depozytowego Sądu cywilnego gradeckiego.

Ze względu, iż postanowieniem Najwyższem z dnia 17. lutego 1896 dozwolone zostało pomnożenie składu osobowego w Urzędzie depozytowym Sądu cywilnego gradeckiego, Ministerstwo sprawiedliwości w porozumieniu z Ministerstwem skarbu i Najwyższą Izbą obrachunkową uznaje za stosowne zmienić a względnie uzupełnić postanowienia §§. 6, 14, 17, 20, 37, 40, 41 i 53 instrukcyi dla tego Urzędu depozytowego rozporządzeniem ministeryalnym z dnia 21. lipca 1881 (Dz. u. p. Nr. 85) zaprowadzonej, jakoteż punkta 1 i 4 rozporządzenia mi-

nisteryalnego z dnia 3. stycznia 1889 (Dz. u. p. Nr. 3), którem instrukcja ta została zmieniona — a to w następujący sposób:

1. Obowiązek zachowywania wszystkich zasobów depozytowych, z wyjątkiem kasy podręcznej i obowiązek zamykania lokalu kasy, szaf znajdujących się w tymże jakoteż kasy głównej, który stosownie do §§. 6 i 37 instrukcji ciążył na kasyerze urzędu depozytowego i na adjunkcie urzędu depozytowego, przechodzi na dwóch zachowawców urzędu depozytowego. Oni w razie wydawania wręczać mają odnośne wartości kasyerowi.

Wartości te wydaje stronom kasyer, a czy takowe wręcza im bezpośrednio, czyli też posyła pocztą, czyni to zawsze w obecności drugiego urzędnika, którego przełożony urzędu depozytowego (teraz dyrektor urzędu depozytowego) do tego wyznaczy.

Kasy podręcznej nie będzie już odtąd obliczał przełożony urzędu depozytowego, lecz czynić to będą codziennie dwaj zachowawcy.

Zachowawcy obrachowywać się mają z kasyerem codziennie. Wszelką zaś gotowiznę, którą się łącznie zachowuje, obliczać ma co tydzień dyrektor urzędu depozytowego.

2. Dzienniki szczegółowe (§. 14 instrukcji i punkt 1 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 3. stycznia 1889) utrzymywać mają i podpisywać zachowawcy.

W razie wielkiego nawału czynności może dyrektor przydać zachowawcom do pomocy urzędnika, ażeby mogli tej pracy podolać.

Dzienniki sumaryczne (punkt 1 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 3. stycznia 1889) utrzymywać ma urzędnik do czynności likwidacyjnych przeznaczony, któremu to dyrektor urzędu depozytowego poruczy. Tenże urzędnik sprawdzać ma zgodność dzienników sumarycznych z szczegółowymi i takową potwierdzać dokładaniem swego podpisu.

3. Likwidacją (§. 40 instrukcji) skutecznie ma likwidator, w razie potrzeby z pomocą urzędników, jeśli będą mu przydani, którzy odpowiedzialni są za ścisłość klauzul asygnacyjnych, jakie piszą na dokumentach wypłaty.

Likwidator ma nadto zawsze osobiście sprawdzać zapiski w księdze kontowej (§. 17 instrukcji ustęp 10 i punkt 4 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 3. stycznia 1889) i po tem sprawdzeniu dzienniki szczegółowe co tydzień zamykane podpisywać (§. 14 instrukcji, ustęp 7).

Likwidator winien także sprawdzać i podpisywać wygotowane ekstrakty depozytowe (§. 20 instrukcji) zanim je dyrektor podpisze. Przy wydawaniu depozytów tożsamość osoby udowodniana być ma (§. 41 instrukcji) odtąd nie przed dyrektorem lecz przed likwidatorem.

Przy tem udowadnianiu można odstąpić od przeprowadzania drugiego świadka tożsamości, jeżeli strona odbierająca depozyt okaże dokumenty legitymacyjne, jakoto wyciągi z metryk urodzin i zaślubin, świadectwa swojszczyzny, paszporty, nominacje, urzędowe legitymacje kolejowe, świadectwa immatrykulacji, świadectwa służbowe, zawiadomienia urzędowe itp., których posiadanie przemawia za uznaniem tożsamości okazującego z tym, dla którego dokument taki został wygotowany; nadto na drugich świadków tożsamości można przyprowadzać niewiasty.

4. Upoważnienie nadane urzędowi depozytowemu w myśl §. 53 instrukcji do załatwiania komisowo czynności obrotowych tamże bliżej określonych, na bezpośrednie wezwanie sądów, znajdujących się poza obrębem Grazu, ale należących do okręgu gradeckiego Sądu krajowego, wyższego, rozszerza się do wszystkich sądów królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

5. Rozporządzenie niniejsze nabywa mocy obowiązującej od dnia 1. lipca 1896.

Gleispach r. w.